

og da Havnen ved Assens saa godt som altid er isfri, vil der være en meget let Forbindelse over Lille Bælt til Oresund paa den anden Side af Sundet. Det, som det gælder om, er, om der er Mulighed for, at man fra tyske Autoriteters Side kan faa anlagt en Bane herfra til en Station paa Stambanen, for Eksempel ved Rød-kro. Med en saadan Forbindelse vil man kunne tilbagelægge Vejen Kjøbenhavn—Hamborg ca. 2 Timer hurtigere end nu over Strib—Fredericia. Jeg anbefaler derfor denne Sag til den højtærede Indenrigsministers nærmere Overvejelse. Det vil være den billigste Maade at skabe en hurtig Forbindelse mellem Nyborg og Hamborg. For at noget saadant kunde opnaas, maatte der indledes Underhandlinger mellem den danske og den tyske Regering, og det forekommer mig, at saadanne lige saa godt kunde indledes, som den man har indledet om Trafikforbindelsen Gedser—Warnemünde. Medens jeg er ved Trafikforholdene paa Fyn, maa det være mig tilladt at beklage mig over, at der ikke er nogen Formiddagsforbindelse mellem Sidebanerne paa Fyn og Iltoget til Kjøbenhavn. Der afgaar hver Morgen 3 Hurtigtog til Kjøbenhavn fra Odense, nemlig Kl. 3²⁵, Kl. 3⁵⁷ og Kl. 5^{1/2}. De afgaa alle saa tidligt, at intet Tog fra de andre fynske Baner kan naa ind til Odense og faa Forbindelse med noget af dem. Saa afgaar der ikke Hurtigtog til Kjøbenhavn før mellem Kl. 3—5, i hvilken Tid der ligelædes afgaar 3 Tog. Jeg henstiller derfor til den højtærede Indenrigsminister, om der ikke var Anledning til at lade Toget Kl. 5^{1/2} vente saa længe i Odense, at de andre fynske Baner kunne faa Forbindelse dermed.

Hvad angaar det Spørgsmaal, jeg forleden Dag tillod mig at rette til den højtærede Kirke- og Undervisningsminister, maa jeg jo erkende, at jeg har modtaget et aabenhjertigt og tydeligt Svar, og Svaret er tilmed givet mig med større Hønløshed, end jeg havde turdet paaregne, idet Chefen for Ministeriet, den højtærede Konseilspræsident, har besvaret Spørgsmaalet og gjort det paa en saa smuk Maade, at han har taget det fulde Ansvar for, hvad jeg har paatalt, paa sine Skuldre. Det er ikke altid, man ser det gaa saaledes til i Verden. I Reglen skubber den ene Ansvarer over paa den anden, men her er der et saa smukt Forhold mellem Kultusministeren og Konseilspræsidenten, at denne har paataget sig det fulde Ansvar for, at Bispeembedet i Odense ikke er besat. Jeg tror dog ikke,

at Konseilspræsidenten saadan uden videre kan tage Ansvar for sine Skuldre. Jeg ved ikke rettere, end at det er Kirke- og Undervisningsministeren, der i første Instans bærer Ansvar for Besættelsen eller Ikkebesættelsen af Folkekirkens Embeder. Maa jeg et Øjeblik dvæle ved de Argumenter, den højtærede Konseilspræsident førte i Marken under Forsvaret for det Forhold, der i denne Sal er etableret. For det første henviste Konseilspræsidenten til de Præcedenser, man har i lignende Tilfælde, og anførte saaledes, at Bispeembedet i Odense i 1863 blev staaende ubesat, saa længe daværende Biskop Engelstoft var Minister, og i 1867 blev Bispeembedet i Aalborg staaende vakant, medens daværende Biskop Kierkegaard var Kultusminister. Men disse Tilfælde ere ikke ganske analoge med det Tilfælde, jeg har omtalt. Det er straks iøjnefaldende, at begge de nævnte Biskopper vendte tilbage til det Embede, de havde forladt. Dersom Embedet paa Lolland—Falster var blevet staaende og havde ventet paa sin Biskop, vilde jeg have ladet det være et Forhold mellem Beboerne paa Lolland—Falster og Ministeren, men Forholdet er det, at dette Bispeembede, som den nuværende Kultusminister har forladt, er besat og Vakancen er flyttet over til et andet Embede, nemlig til Fyn. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at Biskop Engelstoft traadte ind i Ministeriet i 1863 i en saa bevæget Periode som Perioden forud for Krigen 1864 og kun var Minister i et ganske kort Tidsrum. Biskop Kierkegaard traadte ind i Ministeriet i 1867, da der førtes en Kamp om Valgmenighedsloven, og han traadte kun ind i Ministeriet for at gennemføre denne Sag, som de 6 andre Biskopper i Landet stillede sig meget energisk imod. Da han havde gennemført eller i alt Fald havde bidraget til denne Sags Løsning, traadte han igen tilbage i sit Embede efter nogle ganske faa Maaneders Forløb. Dette mener jeg gør en væsentlig Forskel mellem det, der skete den Gang, og det, der er sket nu, men vil den højtærede Konseilspræsident tale om Fortiden, saa lad mig ogsaa nævne et Eksempel fra Fortiden. Det ligger nær for mig som Folketingsmand at mindes en gammel Kollega i Tinget, den nu afdøde Biskop Monrad. Han har ogsaa været baade Konseilspræsident og Kultusminister, men han undsaa sig ikke for at søge Præstekald ude paa Sjælland og vente der, til et Bispeembede blev ledigt. Vil man have et Eksempel fra et af vore Nabolande, skal jeg nævne,